

Teoria systemów uczących się i wymiar Vapnika-Chervonenkisa

Hung Son Nguyen

Wydział Matematyki, Informatyki i Mechaniki
Uniwersytet Warszawski
email: `son@mimuw.edu.pl`

19.04.2016

Plan wykładu

- 1 Wstęp do komputerowego uczenia się pojęć
- 2 Model PAC (probably approximately correct)
- 3 Wyuczalność klasy pojęć
- 4 Przykład modelu PAC i niesprzecznego algorytmu
- 5 Wymiar Vapnika Chervonenkisa (VC dimension)
- 6 Podstawowe twierdzenia teorii uczenia się
- 7 Appendix: „Nie ma nic za darmo” czyli “Non Free Lunch Theorem”

- Np. Pokazać, że dla każdego $n \in \mathbb{N}$ zachodzi

$$\Psi(n) : \boxed{1^2 + 2^2 + \dots + n^2 = \frac{n(n+1)(2n+1)}{6}}$$

- Indukcja pełna:

$$\Psi(1) \quad \text{oraz} \quad \forall_{n \geq 1} [\Psi(n) \implies \Psi(n+1)]$$

- Indukcja niepełna: czy wystarczy sprawdzić, np.

$$\Psi(1), \Psi(2), \Psi(3), \Psi(4)?$$

Podjęcie indukcyjne:

Wnioskowanie na podstawie skończonego zbioru obserwacji

Jakie prawa rządzą procesem indukcyjnego uczenia się pojęć?

Szukamy teorii obejmującej zagadnienia:

- Szansy na skuteczne wyuczanie się pojęć;
- Niezbędnej liczby przykładów treningowych;
- Złożoności przestrzeni hipotez;
- Jakości aproksymacji;
- Metod reprezentacji danych treningowych;

■ Niech

- $\mathcal{X}$ – (skończony lub nieskończony) zbiór obiektów;
- $\mathbb{C}$ – klasa pojęć w $\mathcal{X}$, tj. $\mathbb{C} = \{f : \mathcal{X} \rightarrow \{0, 1\}\}$
- $c \in \mathbb{C}$ – pojęcie docelowe lub funkcja celu;

■ Dane są

- skończona próbka etykietowanych obiektów:

$$D = \{\langle x_1, c(x_1) \rangle, \dots, \langle x_m, c(x_m) \rangle\} \in \mathcal{S}(m, c)$$

gdzie $x_1, \dots, x_m \in \mathcal{X}$.

- przestrzeń hipotez $\mathbb{H} = \{h : \mathcal{X} \rightarrow \{0, 1\}\}$;

■ Szukana

- hipoteza $h \in \mathbb{H}$ będąca dobrą aproksymacją pojęcia c .

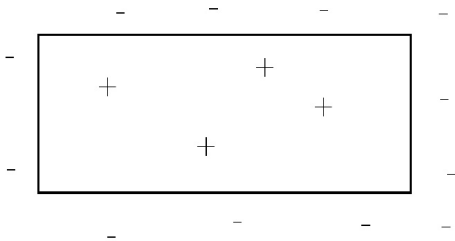
■ Wymagane

- dobra jakość aproksymacji
- szybki czas wyuczania.

Przykład

- Pojęcie: "człowieka o średniej budowie ciała".
- Dane – czyli osoby – są reprezentowane przez ich wagę(*kg*) i wzrost(*cm*) i są etykietowane przez + i -.
- Dodatkowa wiedza: szukane pojęcie można wyrazić za pomocą PROSTOKĄTA

Uczenie prostokąta

- $\mathcal{X} = \mathbb{R}^2$;
- $\mathbb{C} = \mathbb{H} =$ zbiór prostokątów;
- Przykład zbioru treningowego
((84, 184), +),
((70, 170), +),
((75, 163), -),
((80, 180), +),
((81, 195), -),
((63, 191), -),
((77, 187), -),
((68, 168), +)
■ ((79, 183, ?))

- **Uczenie półosi (lub dyskretyzacji):**

$$\mathcal{X} = \mathbb{R}; \quad \mathbb{C} = \mathbb{H} = \{[\lambda, \infty) : \lambda \in \mathbb{R}\}$$

- **Uczenie hiperpłaszczyzny:**

$$\mathcal{X} = \mathbb{R}^n; \quad \mathbb{H} = \{f_{w_0, w_1, \dots, w_n} : \mathbb{R}^n \rightarrow \{0, 1\}\}$$

gdzie $f_{w_0, \dots, w_n}(x_1, \dots, x_n) = \text{sgn}(w_0 + w_1x_1 + \dots + w_nx_n)$.

- **Uczenie jednomianów Boolowskich:**

$$\mathcal{X} = \{0, 1\}^n; \quad c : \{0, 1\}^n \rightarrow \{0, 1\};$$

$\mathbb{H} = \mathbf{M}_n =$ zbiór jednomianów Boolowskich o n zmiennych.

Błąd rzeczywisty

- $\Omega = (\mathcal{X}, \mu)$ – przestrzeń probabilistyczna na $\mathcal{X}$;
- Błąd hipotezy $h \in \mathbb{H}$ względem funkcji celu c :

$$er_{\Omega}(h, c) = er_{\Omega}^c(h) = \mu(\mathcal{X}_{h \neq c})$$

gdzie $\mathcal{X}_{h \neq c} = \{x \in \mathcal{X} : h(x) \neq c(x)\}$.

Statystyka: Jeśli przykłady z D są wybrane zgodnie z miarą prawdopodobieństwa μ w sposób niezależny oraz $|D| \geq 30$, to

- $er_{\Omega}^c(h) \approx er_D^c(h) = \frac{|D \cap \mathcal{X}_{h \neq c}|}{|D|}$,
- z prawdopodobieństwem $(1 - \varepsilon)$

$$|er_{\Omega}^c - er_D^c| \leq s_{\frac{\varepsilon}{2}} \cdot \sqrt{\frac{er_D^c(1 - er_D^c)}{|D|}}$$

Plan wykładu

- 1 Wstęp do komputerowego uczenia się pojęć
- 2 Model PAC (probably approximately correct)
- 3 Wyuczalność klasy pojęć
- 4 Przykład modelu PAC i niesprzecznego algorytmu
- 5 Wymiar Vapnika Chervonenkisa (VC dimension)
- 6 Podstawowe twierdzenia teorii uczenia się
- 7 Appendix: „Nie ma nic za darmo” czyli “Non Free Lunch Theorem”

Model uczenia się PAC

Idea modelu PAC (Probably Approximately Correct):

Określenie warunków, przy których uczeń (algorytm uczenia się) z „dużym prawdopodobieństwem” znajdzie „dobrą hipotezę” na podstawie danych D .

PAC-owy uczeń

Niech $\mathcal{L}$ będzie algorytmem uczenia się, jeśli

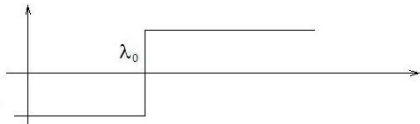
dla każdego $0 < \varepsilon, \delta < 1$, istnieje liczba $m_0 = m_0(\varepsilon, \delta)$ taka, że dla dowolnego pojęcia $c \in \mathbb{C}$, dla dowolnego rozkładu Ω na X i dla $m > m_0$ mamy

$$\mu^m \{D \in \mathcal{S}(m, c) : er_{\Omega}(\mathcal{L}(D)) < \varepsilon\} > 1 - \delta$$

Wówczas mówimy w skrócie, że $\mathcal{L}$ jest **PAC** dla klasy $\mathbb{C}$ (“prawdopodobnie aproksymacyjnie poprawny”).

ε = dopuszczalny poziom błędów; $(1 - \delta)$ = poziom zaufania.

- $\mathbb{H} = \mathbb{C} = \{f_\lambda : \mathfrak{R} \rightarrow \{0, 1\} : f_\lambda(x) = 1 \Leftrightarrow x \geq \lambda\}$
- $c = f_{\lambda_0}$

- znaleźć λ_0 na podstawie losowo wygenerowanych przykładów $D = \{\langle x_1, f_{\lambda_0}(x_1) \rangle, \dots, \langle x_m, f_{\lambda_0}(x_m) \rangle\}$

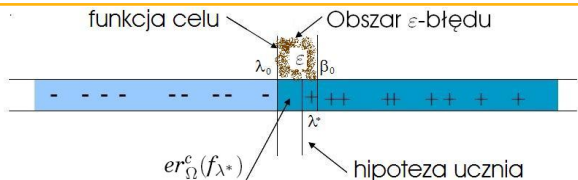
Algorytm:

- 1 Set $\lambda^* := \min_{i \in \{1, \dots, m\}} \{x_i : f_{\lambda_0}(x_i) = 1\}$;
- 2 $\mathcal{L}(D) := f_{\lambda^*}$;

Twierdzenie:

Powyższy algorytm jest PAC

Dowód

- $er_{\Omega}^c(f_{\lambda^*}) = \mu([\lambda_0, \lambda^*])$.
- Niech $\beta_0 = \sup\{\beta : \mu([\lambda_0, \beta]) < \epsilon\}$.
- Wówczas $er_{\Omega}^c(f_{\lambda^*}) \geq \epsilon \Leftrightarrow \forall x_i \in D : x_i \notin [\lambda_0, \beta_0]$;
- Stąd

$$\mu^m \{(x_1, \dots, x_m) : \forall x_i \in D : x_i \notin [\lambda_0, \beta_0]\} \leq (1 - \epsilon)^m$$
$$\mu^m \{D \in \mathcal{S}(m, f_{\lambda_0}) : er_{\Omega}(f_{\lambda^*}) \leq \epsilon\} \geq 1 - (1 - \epsilon)^m$$

- Aby to prawdopodobieństwo było $> 1 - \delta$, wystarczy przyjąć $m \geq m_0 = \left\lceil \frac{1}{\epsilon} \ln \frac{1}{\delta} \right\rceil$

- Niech Ω będzie rozkładem dyskretnym zdefiniowanym przez $\mu_1 = \mu(x_1), \dots, \mu_n = \mu(x_n)$ – dla pewnych $x_1, \dots, x_n \in X$ – takich, że $\mu_1 + \dots + \mu_n = 1$. Niech $\varepsilon_{\min} = \min_i \mu_i$.
- Jeśli $\mathcal{L}$ jest PAC, i jeśli $\varepsilon \leq \varepsilon_{\min}$ to warunek $er_{\Omega}^c(\mathbf{L}(\mathbf{D})) < \varepsilon$ jest równoważny z $er_{\Omega}^c(\mathbf{L}(\mathbf{D})) = 0$. Stąd dla każdego δ , istnieje $m_0 = m_0(\varepsilon_{\min}, \delta)$ taka, że dla dowolnego $c \in \mathbb{C}$ i Ω

$$m > m_0 \Rightarrow \mu^m \{ \mathbf{D} \in \mathcal{S}(m, t) \mid er_{\Omega}(\mathbf{L}(\mathbf{D})) = 0 \} > 1 - \delta$$

- Wówczas mówimy, że prawdopodobnie $\mathcal{L}$ jest dokładnym algorytmem (*jest PEC – probably exactly correct*)

Plan wykładu

- 1 Wstęp do komputerowego uczenia się pojęć
- 2 Model PAC (probably approximately correct)
- 3 Wyuczalność klasy pojęć
- 4 Przykład modelu PAC i niesprzecznego algorytmu
- 5 Wymiar Vapnika Chervonenkisa (VC dimension)
- 6 Podstawowe twierdzenia teorii uczenia się
- 7 Appendix: „Nie ma nic za darmo” czyli “Non Free Lunch Theorem”

Potencjalna wyuczalność

- Niech $D = \{\langle x_1, c(x_1) \rangle, \dots, \langle x_m, c(x_m) \rangle\}$ i niech

$$\mathbb{H}^c(D) = \{h \in \mathbb{H} : h|D = c|D\}$$

zbiór hipotez zgodnych z c na próbce D .

- $\mathbb{B}_\varepsilon^c = \{h \in \mathbb{H} : er_\Omega(h) \geq \varepsilon\}$ – zbiór ε -złych hipotez

Definicja: Potencjalna wyuczalność

Mówimy, że $\mathbb{C}$ jest potencjalnie wyuczalna za pomocą $\mathbb{H}$, jeśli dla każdego rozkładu Ω na $\mathcal{X}$ i dowolnego pojęcia $c \in \mathbb{C}$ oraz dla dowolnych $0 < \varepsilon, \delta < 1$ istnieje $m_0 = m_0(\varepsilon, \delta)$ takie, że

$$m \geq m_0 \Rightarrow \mu^m \{D \in \mathcal{S}(m, c) : \mathbb{H}^c(D) \cap \mathbb{B}_\varepsilon^c = \emptyset\} > 1 - \delta$$

Potencjalna wyuczalność

Algorytm $\mathcal{L}$ nazywamy **niesprzecznym** jeśli $\mathcal{L}(D) \in \mathbb{H}^c(D)$ dla każdego zbioru D .

Twierdzenie

W przestrzeni potencjalnie wyuczalnej, każdy wzorowy uczeń (niespreczny algorytm) jest PAC-owy.

Twierdzenie (Haussler, 1988)

Jeśli $\mathbb{C} = \mathbb{H}$ i $|\mathbb{C}| < \infty$, to $\mathbb{C}$ jest potencjalnie wyuczalna.

Dowód: Niech $h \in \mathbb{B}_\varepsilon$ (tzn. $er_\Omega(h) \geq \varepsilon$). Wówczas

$$\mu^m \{D \in \mathcal{S}(m, c) : er_D(h) = 0\} \leq (1 - \varepsilon)^m$$

$$\Rightarrow \mu^m \{D : \mathbb{H}^c(D) \cap \mathbb{B}_\varepsilon \neq \emptyset\} \leq |\mathbb{B}_\varepsilon| (1 - \varepsilon)^m \leq |\mathbb{H}| (1 - \varepsilon)^m$$

Aby $|\mathbb{H}| (1 - \varepsilon)^m < \delta$ wystarczy wybrać $m \geq m_0 = \left\lceil \frac{1}{\varepsilon} \ln \frac{|\mathbb{H}|}{\delta} \right\rceil$

- 1 Initialize the hypothesis to the conjunction of all $2n$ literals.

$$h = x_1 \bar{x}_1 x_2 \bar{x}_2 \dots x_n \bar{x}_n$$

- 2 For each training instance
  - if it is a positive example:
remove x_i from h if $x_i = 0$ and remove $\bar{x}_i$ from h if $x_i = 1$;
  - if it is a negative example:
do nothing;
- 3 Output the remaining hypothesis.


```
set h = disjunction of all monomials of length at most k ;  
for  $i := 1$  to  $m$  do  
    if  $b_i = 0$  and  $h(x_i) = 1$   
        then delete monomials  $\mu$  for which  $\mu(x_i) = 1$ ;  
 $L(\mathbf{s}) := h$ 
```


Plan wykładu

- 1 Wstęp do komputerowego uczenia się pojęć
- 2 Model PAC (probably approximately correct)
- 3 Wyuczalność klasy pojęć
- 4 Przykład modelu PAC i niesprzecznego algorytmu
- 5 Wymiar Vapnika Chervonenkisa (VC dimension)
- 6 Podstawowe twierdzenia teorii uczenia się
- 7 Appendix: „Nie ma nic za darmo” czyli “Non Free Lunch Theorem”

Przykład: Uczenie jednomianów Boolowskich

Funkcje	000	001	010	011	100	101	110	111
0	0	0	0	0	0	0	0	0
x1	0	0	0	0	1	1	1	1
x2	0	0	1	1	0	0	1	1
x3	0	1	0	1	0	1	0	1
-x1	1	1	1	1	0	0	0	0
-x2	1	1	0	0	1	1	0	0
-x3	1	0	1	0	1	0	1	0
x1x2	0	0	0	0	0	0	1	1
	1	1	0	0	0	0	0	0
	0	0	0	0	1	1	0	0
	0	0	1	1	0	0	0	0
x1x3	0	0	0	0	0	1	0	1
	0	0	0	0	1	0	1	0
	0	1	0	1	0	0	0	0
	1	0	1	0	0	0	0	0
x2x3	0	0	0	1	0	0	0	1
	0	0	1	0	0	0	1	0
	0	1	0	0	0	1	0	0
	1	0	0	0	1	0	0	0
x1x2x3	0	0	0	0	0	0	0	1
	0	0	0	0	0	0	1	0
	0	0	0	0	0	1	0	0
	0	0	0	0	1	0	0	0
	0	0	0	1	0	0	0	0
	0	0	1	0	0	0	0	0
	0	1	0	0	0	0	0	0
	1	0	0	0	0	0	0	0

- $\mathbb{X} = \{0, 1\}^3$;
- $\mathbb{M}_3 =$ zbiór jednomianów
- **Gracz 1 (nauczyciel):**
Wybrał jeden z jednomianów, np. $c = \bar{x}_2$.
- **Gracz 2 (uczeń):**
Dostaje próbkę przykładów, np.

D	dec
011	0
100	1
101	1

i musi podać funkcję h podobną do c .

Algorytm $\mathcal{L}$

Dane

D	dec
011	0
100	1
101	1

- $h_0 = x_1x_2x_3\bar{x}_1\bar{x}_2\bar{x}_3$
- $h_1 = x_1x_2x_3\bar{x}_1\bar{x}_2x_3$
- $h_2 = x_1x_2x_3\bar{x}_1x_2\bar{x}_3$
- $h_3 = x_1x_2x_3\bar{x}_1x_2x_3$
 $h = \mathcal{L}(D) = x_1\bar{x}_2$

- Jak dobry jest algorytm $\mathcal{L}$?
- Sprawdźmy:

	$c = \bar{x}_2$	$h = x_1\bar{x}_2$	$h = c$
000	1	0	-
001	1	0	-
010	0	0	+
011	0	0	+
100	1	1	+
101	1	1	+
110	0	0	+
111	0	0	+

- $er_c(\mathcal{L}(D)) = er_c(h) = 0,25 = 25\%$

Przykład: Uczenie jednomianów Boolowskich

Funkcje	000	001	010	011	100	101	110	111
0	0	0	0	0	0	0	0	0
x1	0	0	0	0	1	1	1	1
x2	0	0	1	1	0	0	1	1
x3	0	1	0	1	0	1	0	1
-x1	1	1	1	1	0	0	0	0
-x2	1	1	0	0	1	1	0	0
-x3	1	0	1	0	1	0	1	0
x1x2	0	0	0	0	0	0	1	1
	1	1	0	0	0	0	0	0
	0	0	0	0	1	1	0	0
	0	0	1	1	0	0	0	0
x1x3	0	0	0	0	0	1	0	1
	0	0	0	0	1	0	1	0
	0	1	0	1	0	0	0	0
	1	0	1	0	0	0	0	0
x2x3	0	0	0	1	0	0	0	1
	0	0	1	0	0	0	1	0
	0	1	0	0	0	1	0	0
	1	0	0	0	1	0	0	0
x1x2x3	0	0	0	0	0	0	0	1
	0	0	0	0	0	0	1	0
	0	0	0	0	0	1	0	0
	0	0	0	0	1	0	0	0
	0	0	0	1	0	0	0	0
	0	0	1	0	0	0	0	0
	0	1	0	0	0	0	0	0
	1	0	0	0	0	0	0	0

- Dla próbki

$$D_1 = \{(010, 0), (011, 0), (110, 0)\}$$

mamy $\mathcal{L}(D_1) = 0$, czyli
 $er_c(\mathcal{L}(D_1)) = 0,5 = 50\%$

- Dla próbki

$$D_2 = \{(000, 1), (011, 0), (010, 0)\}$$

mamy $\mathcal{L}(D_2) = \bar{x}_1\bar{x}_2\bar{x}_3$, czyli
 $er_c(\mathcal{L}(D_2)) = 0,375 = 37,5\%$

- Dla próbki

$$D_3 = \{(001, 1), (111, 0), (100, 1)\}$$

mamy $\mathcal{L}(D_3) = \bar{x}_2$, czyli
 $er_c(\mathcal{L}(D_3)) = 0$

Przykład: Uczenie jednomianów Boolowskich

Dla różnych próbek,
różne są błędy dla $\mathcal{L}$: Liczba takich próbek

Próbka	$er_c(\mathcal{L}(\cdot))$
D_3	0
...	...
D	0.25
...	...
D_2	0.375
...	...
D_1	0.5
...	...

$$|\mathcal{S}(3)| = \binom{8}{3} = 56$$

w tym:

- $\binom{4}{3} = 4$ próbek z trzema "1";
  - $\binom{4}{1} \binom{4}{2} = 24$ próbek z dwiema "1";
  - $\binom{4}{2} \binom{4}{1} = 24$ próbek z jedną "1";
  - $\binom{4}{3} = 4$ próbek bez "1";
-
- $P(\{D \in \mathcal{S}(3) : er_c(\mathcal{L}(D)) < 0.4\}) = 52/56 = 92,9\%$
  - $P(\{D \in \mathcal{S}(3) : er_c(\mathcal{L}(D)) < 0.3\}) = 28/56 = 0.5 = 50\%$
  - $P(\{D \in \mathcal{S}(3) : er_c(\mathcal{L}(D)) = 0\}) = 21,4\%$

Dla $m = 4$:

- Liczba próbek:

$$|\mathcal{S}(4)| = \binom{8}{4} = 70$$

w tym:

- $\binom{4}{4} + \binom{4}{3} \binom{4}{1} = 17$ próbek z co najmniej trzema "1";
- $\binom{4}{2} \binom{4}{2} = 36 = 12 + 24$ próbek z dwiema "1";
- $\binom{4}{3} \binom{4}{1} = 16$ próbek z jedną "1";
- $\binom{4}{4} = 1$ próbki bez "1";
- $P(\{D \in \mathcal{S}(4) : er_c(\mathcal{L}(D)) < 0.4\}) = 69/70 = 98,6\%$
- $P(\{D \in \mathcal{S}(4) : er_c(\mathcal{L}(D)) < 0.3\}) = 53/70 = 75,7\%$
- $P(\{D \in \mathcal{S}(4) : er_c(\mathcal{L}(D)) = 0\}) = 29/70 = 41,4\%$

Plan wykładu

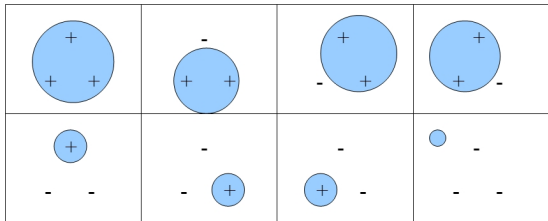

- 1 Wstęp do komputerowego uczenia się pojęć
- 2 Model PAC (probably approximately correct)
- 3 Wyuczalność klasy pojęć
- 4 Przykład modelu PAC i niesprzecznego algorytmu
- 5 Wymiar Vapnika Chervonenkisa (VC dimension)
- 6 Podstawowe twierdzenia teorii uczenia się
- 7 Appendix: „Nie ma nic za darmo” czyli “Non Free Lunch Theorem”

- Niech $\vec{\mathbf{x}} = \langle x_1, \dots, x_m \rangle \in \mathcal{X}^m$. Niech

$$\Pi_{\mathbb{H}}(\vec{\mathbf{x}}) = |\{\langle h(x_1), \dots, h(x_m) \rangle \in \{0, 1\}^m : h \in \mathbb{H}\}|$$

- $\Pi_{\mathbb{H}}(\vec{\mathbf{x}})$ jest liczbą podziałów zbioru elementów $\vec{\mathbf{x}}$ wyznaczonych przez $\mathbb{H}$. Mamy $\Pi_{\mathbb{H}}(\vec{\mathbf{x}}) \leq 2^m$.
- Gdy $\Pi_{\mathbb{H}}(\vec{\mathbf{x}}) = 2^m$, mówimy, że $\mathbb{H}$ **rozbija** $\mathbf{x}$.

- Niech $\Pi_{\mathbb{H}}(m) = \max_{\vec{\mathbf{x}} \in \mathcal{X}^m} \Pi_{\mathbb{H}}(\vec{\mathbf{x}})$
- Na przykład:** W przypadku klasy pojęć "półosi" postaci $[\alpha, \infty)$ mamy $\Pi_{\mathbb{H}}(m) = m + 1$.

Uwagi:

- Jeśli $\Pi_{\mathbb{H}}(m) = 2^m$, to istnieje pewien zbiór o mocy m taki, że $\mathbb{H}$ może definiować każdy jego podzbiór ($\mathbb{H}$ rozbija ten zbiór).
- Maksymalna wartość m , dla której $\Pi_{\mathbb{H}}(m) = 2^m$ można uważać za siłę wyrażalności przestrzeni $\mathbb{H}$

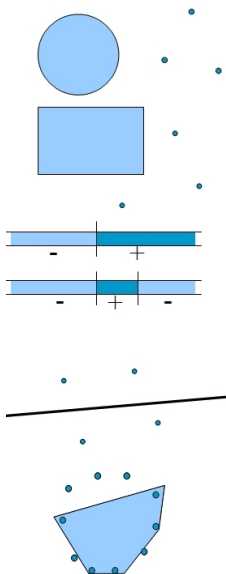
Definicja: wymiar $VCdim$

Wymiarem Vapnika-Chervonenkisa przestrzeni hipotez $\mathbb{H}$ nazywamy liczbę

$$VCdim(\mathbb{H}) = \max\{m : \Pi_{\mathbb{H}}(m) = 2^m\}$$

gdzie maksimum wynosi ∞ jeśli ten zbiór jest nieograniczony.

Przykłady wymiarów $VCdim$

- $H = \{\text{okręgi ...}\} \implies VC(H) = 3$
- $H = \{\text{prostokąty ...}\} \implies VC(H) = 4$
- $H = \{\text{funkcje progowe ...}\} \implies$
 $VC(H) = 1$ jeśli "+" są zawsze po
prawej stronie;
 $VC(H) = 2$ jeśli "+" mogą być po obu
stronach
- $H = \{\text{przedziały ...}\} \implies$
 $VC(H) = 2$ jeśli "+" są zawsze w środku
 $VC(H) = 3$ jeśli w środku mogą być
zarówno "+" i "-"
- $H = \{\text{półpłaszczyzny w } \mathbb{R}^2 \dots\}$
 $\implies VC(H) = 3$
- czy istnieje H dla której $VC(H) = \infty$?

Twierdzenie

Dla każdej liczby naturalnej n , niech P_n będzie perceptronem o n wejściach rzeczywistych. Wówczas

$$VCdim(P_n) = n + 1$$

Dowód:

- $VCdim(P_n) \leq n + 1$: Wynika z Twierdzenia Radona: Dla dowolnego zbioru E zawierającego $n + 2$ punktów w przestrzeni $\mathbb{R}^n$ istnieje niepusty podzbiór $S \subset E$ taki, że

$$\text{conv}(S) \cap \text{conv}(E \setminus S) \neq \emptyset$$

- $VCdim(P_n) \geq n + 1$: Wystarczy wybrać $\mathbf{x} = \{0, e_1, \dots, e_n\}$ i pokazać, że każdy jego podzbiór jest definiowany przez jakiś perceptron.

Twierdzenie

1 Jeśli $|\mathbb{H}| < \infty$ to $VCdim(\mathbb{H}) \leq \log |\mathbb{H}|$.

2 (**Lemat Sauer'a**) Jeśli $VCdim(\mathbb{H}) = d \geq 0$ i $m \geq 1$, to

$$\Pi_{\mathbb{H}}(m) \leq 1 + \binom{m}{1} + \dots + \binom{m}{d} = \Phi(d, m)$$

3 Wniosek: $\Phi(d, m) \leq \left(\frac{em}{d}\right)^d \Rightarrow \Pi_{\mathbb{H}}(m) \leq \left(\frac{em}{d}\right)^d$

4 Jeśli $|\mathcal{X}| < \infty$, $\mathbb{H} \subset 2^{\mathcal{X}}$ oraz $\mathbb{H} > 1$

$$|\mathcal{X}| < \infty \implies VCdim(\mathbb{H}) > \frac{\ln |\mathbb{H}|}{1 + \ln |\mathcal{X}|}$$

Plan wykładu

- 1 Wstęp do komputerowego uczenia się pojęć
- 2 Model PAC (probably approximately correct)
- 3 Wyuczalność klasy pojęć
- 4 Przykład modelu PAC i niesprzecznego algorytmu
- 5 Wymiar Vapnika Chervonenkisa (VC dimension)
- 6** Podstawowe twierdzenia teorii uczenia się
- 7 Appendix: „Nie ma nic za darmo” czyli “Non Free Lunch Theorem”

Twierdzenie: (Warunek konieczny)

Jeśli przestrzeń hipotez ma *nieskończony* wymiar $VCdim$ to *nie jest potencjalnie wyuczalna*.

Twierdzenie: (fundamentalne)

Jeśli przestrzeń hipotez ma skończony wymiar VC , to jest ona potencjalnie wyuczalna.

1 Definiujemy

$$Q_m^\varepsilon = \{D \in \mathcal{S}(m, c) : H^c[D] \cap B_\varepsilon \neq \emptyset\}$$

2 Szukamy górnego ograniczenia $f(m, \varepsilon)$ dla $\mu^m(Q_m^\varepsilon)$, które powinno

- być niezależne od $c \in \mathbb{C}$ i μ (rozkład).
- dążyć do 0 przy $m \rightarrow \infty$

3 **Twierdzenie** Niech $\mathbb{H}$ będzie przestrzenią hipotez określonych na X . Dla dowolnych c, μ, ε (ale ustalonych) mamy

$$\mu^m(Q_m^\varepsilon) < 2\Pi_{\mathbb{H}}(2m)2^{-\varepsilon m/2}$$

o ile $m \geq 8/\varepsilon$.

4 Korzystamy z lematu Sauer'a, aby pokazać, że $\mu^m(Q_m^\varepsilon) < \delta$ dla dostatecznie dużych m .

- Z Fundamentalnego Twierdzenia wynika, że jeśli $VCdim(\mathbb{H}) < \infty$, to dla danych δ i ε , istnieje $m_0 = m_0(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon)$ takie, że

$$m \geq m_0 \Rightarrow \mu^m \{D \in \mathcal{S}(m, c) : \mathbb{H}[D] \cap \mathbb{B}_\varepsilon = \emptyset\} > 1 - \delta$$

- Wówczas każdy niesprzeczny algorytm $\mathcal{L}$ jest PAC oraz wymagana liczba przykładów $m_{\mathcal{L}}(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon)$ dla $\mathcal{L}$ jest ograniczona z góry przez $m_0(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon)$.

- Dla skończonych przestrzeni hipotez $\mathbb{H}$ mamy

$$m_L(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon) \leq \left\lceil \frac{1}{\varepsilon} \ln \frac{|\mathbb{H}|}{\delta} \right\rceil = \left\lceil \frac{1}{\varepsilon} (\ln |\mathbb{H}| + \ln(1/\delta)) \right\rceil$$

- **Twierdzenie** Niech $VCdim(\mathbb{H}) = d \geq 1$. Wówczas każdy algorytm niesprzeczny $\mathcal{L}$ jest PAC oraz wymagana liczba przykładów dla $\mathcal{L}$ wynosi

$$m_L(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon) \leq \left\lceil \frac{4}{\varepsilon} \left(d \log \frac{12}{\varepsilon} + \log \frac{2}{\delta} \right) \right\rceil$$

- Dolne ograniczenia:

- $m_L(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon) \geq d(1 - \varepsilon)$
- Jeśli $\delta \leq 1/100$ i $\varepsilon \leq 1/8$, to $m_L(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon) > \frac{d-1}{32\varepsilon}$
- $m_L(\mathbb{H}, \delta, \varepsilon) > \frac{1-\varepsilon}{\varepsilon} \ln \frac{1}{\delta}$

1. Wyuczalność

Kiedy każdy „wzorowy uczeń” będzie PAC-owy?

2. Liczba przykładów

Ile przykładów musi mieć uczeń, by się nauczyć?

Skończoność wymiaru $VCdim()$

1 $VCdim(\mathbb{C}) = d < \infty \Leftrightarrow \mathbb{C}$ jest wyuczalna;

2 Wówczas $L(\frac{1}{\varepsilon}, \frac{1}{\delta}, d) < m(\varepsilon, \delta) < U(\frac{1}{\varepsilon}, \frac{1}{\delta}, d)$

3. Ocena ucznia

$$R(\alpha) = \min_{\alpha \in A} \int Q_{\Omega}^c(h_{\alpha}) d\mu$$

na podstawie N losowych przykładów

$$R(\alpha_N) = \min_{\alpha_i \in D} \frac{1}{N} \sum_{i=1}^N Q^c(h_{\alpha_i})$$

Kiedy i jak szybko $R(\alpha_N) \rightarrow R(\alpha)$?

Skończoność wymiaru $VCdim()$

3 Dla algorytmów typu ERM, $R(\alpha_N) \rightarrow R(\alpha)$ szybko.

$$Prob \{ R(\alpha) - R(\alpha_N) > \varepsilon \} < e^{-2c\varepsilon^2 N}$$

Plan wykładu

- 1 Wstęp do komputerowego uczenia się pojęć
- 2 Model PAC (probably approximately correct)
- 3 Wyuczalność klasy pojęć
- 4 Przykład modelu PAC i niesprzecznego algorytmu
- 5 Wymiar Vapnika Chervonenkisa (VC dimension)
- 6 Podstawowe twierdzenia teorii uczenia się
- 7 Appendix: „Nie ma nic za darmo” czyli “Non Free Lunch Theorem”

O co chodzi w NFL?

- Znaleźć optimum nieznannej funkcji $f : S \rightarrow W$ ($f \in \mathcal{F}$), gdzie S, W są skończonymi zbiorami.
- Działanie algorytmu przeszukiwania $\mathcal{A}$ dla funkcji f jest identyfikowany z wektorem:

$$V_{\mathcal{A}}(f, t) = \langle (s_1, f(s_1)), (s_2, f(s_2)), \dots, (s_t, f(s_t)) \rangle$$

- Ocena algorytmu: $M : \{V_{\mathcal{A}}(f, t) | \mathcal{A}, f, t\} \rightarrow \mathbb{R}$;
Np. $M(V_{\mathcal{A}}(f, t)) = \min\{i | f(s_i) = f_{\max}\}$

- **Warunek NFL:** Dla dowolnej funkcji M , i dla dowolnych algorytmów $\mathcal{A}, \mathcal{A}'$

$$\sum_{f \in \mathcal{F}} M(V_{\mathcal{A}}(f, |S|)) = \sum_{f \in \mathcal{F}} M(V_{\mathcal{A}'}(f, |S|))$$

- **$\mathcal{F}$ jest zamknięta wzg. permutacji:** dla dowolnej funkcji $f \in \mathcal{F}$ i dowolnej permutacji $\sigma \in \text{Perm}(S)$ mamy $\sigma f \in \mathcal{F}$

Twierdzenie o NFL

- zachodzi równoważność

$NFL \Leftrightarrow \mathcal{F}$ jest zamknięta wzg. permutacji

- Prawdopodobieństwo wylosowania niepustej klasy funkcji zamkniętej wzg. permutacji wynosi:

$$\frac{2^{\binom{|S|+|W|-1}{|S|}} - 1}{2^{|S||W|} - 1}$$

The No Free Lunch Theorem for learning

- Algorytm $\mathcal{L}$ dobrze się uczy pojęcia c jeśli er_{Ω}^c jest mały.
- Niech $\mathbb{P}(X) = \{c : X \rightarrow \{0, 1\}\}$.
Czy można stwierdzić wiedzieć, że $\mathcal{L}_1$ uczy się wszystkich pojęć z $\mathbb{P}(X)$ lepiej od $\mathcal{L}_2$?
- “No Free Lunch theorem” (Wolpert, Schaffer) w wersji problemów uczenia się głosi, że:
  - Żaden algorytm nie może być najlepszy w uczeniu wszystkich pojęć.
  - Każdy algorytm jest najlepszy dla takiej samej liczby pojęć
  - Ale interesuje nas tylko pewna klasa problemów czyli klasa pojęć $C \subset \mathbb{P}(X)$
  - Wniosek: Należy znaleźć odp. algorytm do każdego problemu.